

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207706744928/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Frem der en Stjerne saa smukt,
 Det er den yndige Cither,
 Den, som A r i o n har brugt.
 PSYCHE. Hine mit Øie gjenkjender;
 Pragtfuld og glimrende skjen
 Nymphen K a l i s t o sig vender
 Om mod den straalende Søn;
 Men hvilket Navn har de trende
 Funklende Lys paa vor Sti,
 De som en Hilsen os sende
 Nu, vi dem svæve forblø?
 AMOR. Hist stiger evig forynget
 Frem A r i a d n e s Krands;
 Bacchus mod Himlen den slynged,
 Dengang da Bruden blev hans.
 Opad, hvor Nathimlen blaaned,
 Fløi den fra guldgule Haar;
 Lokkerne længst ere graaned',
 Krandsen dog evig bestaer.
 Hist, hvor os Straalerne vinke,
 Som gennem Mulmet en Skat,
 Medens saa Hvfuldt de blinke
 Dybt i den dunkelblaa Nat:
 K a s s i o p e a, den høie,
 Løftende Skyslørets Flig,
 Nu med sit deilige Øie
 Skuer, o Psyche, paa dig!
 Hist staaer O r i o n, hvem Døden
 Traf med den vingede Pjil;
 Yndig ham Morgenrøden
 Hilser med Kjærligheds Smil.
 Eengang Auroras Tilbeder
 Gik han i Jægerens Chor,
 Nu han paa lysere Steder
 Jager i Stjernernes Spor.
 PSYCHE. Stolte og glimrende Minder,
 Frelst' over Tidernes Strøm!
 Straalende Lys, hvortil binder
 Evig sig Slægternes Drøm!
 Høit, hvor Urania throner,
 Samles i Sphærerne Sang
 Tidernes rullende Toner,
 Hjerternes bævende Klang.
 AMOR. Qvæg kun dit Øie, o Psyche,
 Her ved den evige Skat!
 Ofte vi svævende dykke

Vil i den funklende Nat.
Da skal jeg Alting dig lære;
Men over Lyshavets Bugt
Frem nu din Vinge dig bære,
Fremad i susende Flugt!

PSYCHE. Ei forgjæves
Atter Vinger-
ne jeg svinger!
Høit jeg hæves,
Opad higer
Jeg, af Sorgen
Meer ei bøiet,
Og for Ølet
Marken viger,
Mens, hvor Morgen-
rødens Farver
Skyen arver,
Gudeborgen
Klar fremstiger.
Brat den fjerne
Nattens Stjerne
Seer jeg blegne.
Allevegne
Nu jeg skuer
Gylden Luer
Ned at regne,
Mens fra klare
Tempelbuer
Lette Nymphers
Lyse Skare
Træder frem.

AMOR. De, som vinke
Hist dit Øie,
Er den høie
Borgs de flinke
Vogterinder,
Er Horaer-
ne, hvis Kinder
Lifligt gløde,
Naar med Blikket
Dag de møde.
Nys de skikket
Har til Hvile
Nattens sorte
Skyer, og ile